

Onbreekbaar 2

Onbegrensde liefde

Van Lisette Jonkman zijn verschenen:

Glazuur

Verkikkerd

Verslingerd

Schrijven kreng!

Helemaal het einde

Onbreekbaar 1 – Buren with benefits

Onbreekbaar 2 – Onbegrensde liefde

Lisette Jonkman

Onbreekbaar 2

Onbegrensde liefde

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2018, 2020 Lisette Jonkman en
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: Bij Barbara
Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 8866 4
ISBN e-book 978 90 245 8339 3
ISBN luisterboek 978 90 245 8897 8
NUR 301

www.lisettejonkman.nl
www.facebook.com/lisettejonkmanfanpage
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Voor dokter Lara,
die een stuk beter geheimen kan bewaren dan
sommige mensen in dit boek.*

PS: DRIËNNEGENTIG EURO?!

*If I turn into another
Dig me up from under what is covering
The better part of me
Sing this song
Remind me that we'll always have each other
When everything else is gone*

'Dig' – Incubus

Jaar 2

I

Ik kantel mijn hoofd achterover en sluit mijn ogen. De gebeeldhouwde spieren van Mateo's naakte bovenlijf drukken tegen mijn rug. Zijn handen glijden langzaam over mijn ribben omlaag.

Ik adem uit en span mijn buikspieren nog wat meer aan. Het is hier warm en het licht is te fel, constateer ik terwijl ik tegen hem aan leun. Ik ben blij dat ik mijn ogen dicht heb. Een druppel glijdt omlaag over mijn blote rug.

Zijn lippen strijken langs mijn schouder en ik voel zijn zachte krullen tegen mijn wang. Zijn vingers zijn inmiddels aanbeland bij mijn spijkerbroek met openstaande knoop. Een duizeling trekt door mijn hoofd. Ik probeer zo onopvallend mogelijk diep in te ademen.

‘Hou je hoofd eens iets rechter op, Abby.’

Gehoorzaam beweeg ik mijn hoofd een stukje naar voren.

‘En misschien één arm omhoog, met je elleboog in de lucht.’

Ik doe wat er gevraagd wordt.

‘Prachtig. Laat jij je handen nog eens zo omlaagglijden over haar lijf, Mateo.’

Ik voel zijn vingertoppen terugglijden over mijn ribben, tot vlak onder mijn borsten, en zijn beweging van net herhalen.

‘Nog één keer, met alles wat jullie in je hebben,’ draagt Yves ons op. Als ik mijn ogen open, zie ik hem wild gebaren vanachter zijn camera. Of eigenlijk zie ik vooral zijn silhouet wild gebaren; zijn gelaatstrekken worden verdoezeld door de gigantische hoeveelheid licht die via de grote ramen achter hem naar binnen komt. Gelukkig kan ik uit zijn toon al opmaken hoe hij kijkt. ‘Passie, liefde, hartstocht!’

Het kostte me wat tijd om helemaal in mijn ‘rol’ te komen, moet ik toegeven. Doen alsof je wild, passioneel verliefd bent op een schattige Italiaanse jongen die je pas een uur daarvoor hebt ontmoet en die duidelijk niet op vrouwen valt is al moeilijk genoeg zónder felle studiolampen die je gezicht veranderen in een smeltende kaas en iets van vijftien mensen die nieuwsgierig naar je staan te koekeloeren. En dan zijn we ook nog allebei halfnaakt. De visagist vroeg voor de shoot of ik het fijn zou vinden als ze mijn tepels aflakte met ducttape. Ik had nooit gedacht dat ik het woord ‘ducttape’ zou associëren met ‘fijn’, maar ik was maar wát blij dat ik niet met prikkende TumTums mijn eerste internationale fotoshoot in hoefde, en dan ook nog eens een fotoshoot met zoveel mensen in dezelfde ruimte.

‘Zullen we straks een theetje doen?’ fluistert Mateo tegen me.

Ik knik dankbaar en doe mijn best om mijn gezicht weer in de plooi te krijgen.

‘Niet zo gespannen, Abby,’ roept Yves.

Ik probeer weer te kijken alsof ik niet kan wachten om Mateo’s spijkerbroek van zijn lijf te scheuren, maar mijn gezichtsspieren denken blijkbaar dat ik vanaf nu graag weer normaal wil kijken.

‘Toe, schat,’ dringt Yves aan. Hij maakt een tuttend geluidje. ‘We hebben niet de hele dag.’

Mijn hart begint zenuwachtig tegen mijn ribben te bonzen. Net als ik overweeg om te zeggen dat het niet meer lukt, broemt Mateo: ‘Weet je wat mij altijd helpt om mijn gezicht te ontspannen, *bella*?’

‘Nou?’ vraag ik, een tikkeltje wanhopig.

Hij kijkt serieus en schudt zijn hoofd een paar keer heen en weer, als een hond die zich droog probeert te wapperen. Dan briest hij als een paard, misschien wel tien seconden lang. Wanneer hij me weer aankijkt met die slaapkamerogen van hem, oogt hij volledig relaxed.

Even knijp ik mijn ogen wantrouwig samen naar hem, maar dan haal ik mijn schouders op en doe ik zijn trucje na. Ik schud mijn hoofd heen en weer en blaas lucht tussen mijn lippen door, net zo lang tot ze een beetje gevoelloos worden van het klapperen. Dan kijk ik met halfgeloken ogen schuin omhoog naar het mannelijke model wiens handen momenteel op mijn geoliede bovenlijf liggen. Het voelt alsof ik een resetknopje voor mijn gezicht heb gevonden.

Wauw, denk ik. Het werkt echt!

Mateo knipoogt goedmoedig naar me en zet dan zijn uitdrukking weer in smacht-stand; lippen een stukje van elkaar, kin iets naar voren, ogen op mijn mond gericht. Shit, hij kan het zelfs zonder dat trucje.

De shoot, die ‘bijna afgelopen’ zou zijn, duurt nog drie kwartier. De visagiste moet mijn make-up bijwerken omdat Mateo in een creatieve opwelling zijn hand over mijn wang heeft gehaald en zo mijn *contouring* helemaal naar z’n grootje heeft geholpen. Daarop volgt nog een reeks dwingende aanwijzingen van Yves, gevolgd door kirrende complimenten als we braaf doen wat hij vraagt. Dan komt eindelijk het moment waarop ik weer een beha aan mag trekken (ik besluit om te wachten met het verwijderen van de ducttape tot ik weer op mijn hotelkamer ben).

‘Klaar voor onze theedate?’ vraagt Mateo als we allebei onze kleren weer aanhebben. Niet dat we nou heel dik ingepakt hoeven rond te lopen; het is 28 graden, maar tussen de hoge gebouwen van New York City voelt het eerder als 40 graden.

‘Zeker. Als ik niet voor die tijd in een vetvlek op de stoep veranderd ben,’ zeg ik.

Wanneer we het warme asfalt van East Broadway op stappen, vraagt Mateo met dat verrukkelijke accent van hem: ‘Dus, *signorina* Martens... Hoelang verdien jij je geld al met je uiterlijk?’

Ik glimlach. Italianen die Engels praten klinken toch altijd een beetje alsof ze hun zinnen uitspreken in chic, krullerig schoonschrift. Heel anders dan de dikke, ongelijke blokletters die ik voor me zie wanneer iemand met een Nederlands accent probeert Engels te praten. (Kuch, ikzelf, kuch.)

‘Nog helemaal niet zo lang,’ zeg ik, en ik kijk om me heen op zoek naar een kofffientje. Ik zie alleen het park tegenover ons, de blokkendozen van gebouwen vol winkeltjes en appartementen aan deze kant van de weg, en de wolkenkrabbers die in de verte boven de rest van de hoogbouw uitsteken. ‘Ik ben er het afgelopen jaar zo’n beetje per ongeluk in gerold. Jij dan?’

‘Al bijna tien jaar. Sinds mijn zeventiende,’ antwoordt Mateo met een charmante glimlach. Hij slaat een arm om mijn schouder. ‘Kom op, *cari*, Café Petisco zit hier om de hoek. Ik trakteer.’

Vijf minuten later zitten we knie aan knie in een piepklein cafeetje, met allebei een dampende kop koffie voor onze neus. Mateo heeft net zijn ingewikkelde familiesituatie aan me uitgelegd, die bestaat uit een heleboel broers en zussen (vol, half én stief) over de hele wereld. Zijn vader is zelfs een tijdlang getrouwd geweest met een Vlaamse, dus hij spreekt twee woorden Nederlands (uiteraard zijn het geen woorden waar je mee aan kunt komen in een restaurant, tenzij je er graag uit gegoid wilt worden). ‘Al met al ben ik blij dat ik niet het risico loop om links en rechts kinderen te verwekken bij mijn scharrels,’ concludeert hij met een lachje.

Ik verslik me in mijn koffie. ‘Ja, dat zou best knap zijn,’ zeg ik wanneer ik uitgehoest ben.

‘En jij dan?’ vraagt hij geïnteresseerd. ‘Heb jij thuis een liefje op je wachten?’

Prompt wens ik dat ik nog bezig was met koffie uit mijn longen hoesten, want nu valt het wel heel erg op dat ik niet weet wat ik moet antwoorden. ‘Eh,’ zeg ik. ‘Nou...’

‘Het is ingewikkeld, zeker?’

Ik pers mijn lippen op elkaar. ‘Niet echt, eigenlijk. Het is gewoon over.’

Zó over zelfs, dat ik tegen Adèle heb gezegd dat ze de komende tijd zo veel mogelijk castings voor me moet regelen. Het zou zonde zijn om geen gebruik te maken van het feit dat ik in New York ben. Bijkomend voordeel: zo kan ik niet denken aan wat Ferdi op dit moment waarschijnlijk allemaal met Merle aan het uitspoken is.

Mateo kijkt me meelevend aan.

Ik schud mijn hoofd en vervolg snel: ‘Maar dat is niet erg, hoor. We hadden niet eens verkering. We waren gewoon burens with benefits.’

‘En toen werd je hem zat?’ gokt Mateo.

‘Toen besloot hij dat hij zijn ex toch interessanter vond dan mij.’

Hij fronst. ‘*Pepita*, deze buur with benefits van jou... Heeft hij wel ógen?’

Ik denk aan hoe Ferdi’s azuurblauwe ogen veranderen in geamuseerde halve maantjes wanneer hij grijnst.

‘Ja,’ zeg ik spijtig. ‘En nog mooie ook.’